CHƯƠNG 2339

Hồng Lộc Thần Hoàng

Trịnh Đại Xa vươn bàn tay nhỏ mềm mại kéo Hạ Nhân, sau đó thân hình nhanh chóng lùi ra ngoài vạn dặm.

Để lại cho Trịnh Hồng Lộc một khoảng không để đột phá.

Chẳng bao lâu sau khi nuốt viên thần đan, một luồng sức mạnh mênh mông đột nhiên bùng nổ từ người Trịnh Hồng Lộc, cuồn cuộn xông về bốn phương tám hướng.

Vô số khí tím Hồng Mông trong phạm vi vạn dặm quanh người nàng, cả bên trên lẫn bên dưới, đều bị thổi bay sạch, chỉ còn lại bản thân nàng và một khoảng hư vô rộng vạn dặm!

Nhìn từ góc độ của Hạ Nhân và Trịnh Đại Xa, nơi đó trông chẳng khác nào một bong bóng khổng lồ.

Thân thể Trịnh Hồng Lộc đang ngồi xếp bằng giữa hư không đột nhiên phình to.

Chỉ trong chớp mắt, nó đã căng ra lớn đến nghìn trượng.

“Đây là pháp tướng Thần Vương của Hồng Lộc sao?” Hạ Nhân hỏi.

Sau khi đạt nghìn trượng, thân hình Hồng Lộc lại tiếp tục phình lên dữ dội, lần này trực tiếp tăng đến vạn trượng.

“Thành công rồi!” Nhìn thấy cảnh này, Trịnh Đại Xa kích động ôm chặt cánh tay Hạ Nhân, nói: “Công tử, thành công rồi, thành công rồi... Hồng Lộc thành công rồi... Hu hu hu...”

Hạ Nhân liếc nàng một cái, nói: “Đây là chuyện tốt, khóc gì chứ?”

Phụ nữ nhà họ Trịnh đều dễ bật khóc như vậy sao?

Trịnh Hồng Lộc đang ngồi xếp bằng trong hư không xa xa cũng mở mắt, nói: “Công tử... ta đột phá rồi, ta đột phá rồi...”

Hạ Nhân gật đầu: “Không được phân tâm, chú ý củng cố tu vi!”

“Vâng...” Trịnh Hồng Lộc áy náy nói: “Công tử, ta cần vài ngày để củng cố tu vi, e rằng không thể đi cùng ngài tham gia đại hội Vấn Đỉnh!”

Hạ Nhân khoát tay: “Không sao, cứ lo việc của cô đi!”

Trịnh Hồng Lộc lại nhắm mắt, thân thể nàng ầm ầm thu nhỏ xuống, trở về kích thước ban đầu.

Sau đó nàng ngồi thiền giữa hư không, bắt đầu củng cố tu vi.

Hạ Nhân nhìn Trịnh Hồng Lộc, rồi lại nhìn Trịnh Đại Xa.

Trịnh Đại Xa khẽ vặn vẹo người hai cái, nói: “Đừng... Hồng Lộc vẫn còn ở đây mà?”

Hạ Nhân cười cười: “Nàng ấy đang củng cố tu vi... yên tâm đi, không nhìn thấy đâu...”

Một ý niệm khởi lên, xung quanh hai người lập tức được bao phủ bởi một kết giới màu trắng.

Sáng sớm hôm sau, Hạ Nhân dẫn Thái Chân đến quảng trường Tháng Năm!

Hồng Lộc đang bế quan củng cố tu vi, Cố Bạch Bình thì trông coi cửa hàng, chỉ có Thái Chân là rảnh rỗi!

Trên quảng trường, người đông như mắc cửi, vai chen vai, người nối người!

Người thực sự tham gia cuộc thi đã rất đông, người đến xem còn nhiều hơn.

Hạ Nhân cầm tấm thẻ đã đổi từ trước, đứng ở một vị trí không mấy nổi bật bên cạnh quảng trường, chờ cuộc thi bắt đầu.

Khu đất rộng vài nghìn trượng ở chính giữa quảng trường được bao phủ bởi một đại trận màu vàng.

Bên trong đó chính là địa điểm thi vòng thứ nhất!

Hạ Nhân cũng không biết cuộc thi thần niệm đầu tiên này sẽ được tiến hành theo hình thức nào.

Ở phía bắc ngoài cùng của trận pháp còn có ba tấm bia đá khổng lồ. Trên bia đá lấp lóe một lớp màng sáng của trận pháp, có thể hiển thị một số tin tức quan trọng.

Hạ Nhân cảm thấy thứ này hẳn là dùng để hiển thị thứ hạng!

“Các vị...” Sau khi chờ một lúc, trong hư không bỗng vang lên một giọng nói trống rỗng.

Hạ Nhân ngẩng đầu nhìn, nhưng không thấy bất kỳ ai, chỉ nghe được giọng nói.

“Đại hội Vấn Đỉnh trăm năm một lần, hôm nay chính thức bắt đầu!”

“Đại hội lần này có tổng cộng bốn phần, lần lượt là thi thần niệm, thi tinh luyện, thi luyện đan thành phẩm và thi đạo pháp áo nghĩa!”

“Hôm nay tiến hành phần thi đầu tiên, thi thần niệm!”

“Cuộc thi lần này áp dụng chế độ tính điểm. Hạng nhất được một trăm điểm, hạng nhì chín mươi chín điểm, hạng ba chín mươi tám điểm, cứ thế mà tính!”

“Chỉ tính điểm cho một trăm người đứng đầu. Từ hạng một trăm lẻ một đến hạng năm nghìn không có điểm, nhưng vẫn được giữ tư cách tiến vào vòng thứ hai!”

“Các vị... bây giờ bắt đầu. Mời mọi người cầm chắc thẻ số của mình và tiến vào trận pháp!”

“Bắt đầu ngày thi thần niệm đầu tiên!”

Đông, nam, tây, bắc, tổng cộng mở bốn cánh cửa!

Mỗi cánh cửa đều rộng vài chục trượng!

Người dự thi cầm thẻ dự thi của mình là có thể tiến vào đại trận.

Sau đó dựa theo số hiệu trên thẻ để tìm đúng vị trí tương ứng rồi ngồi xuống.

Những người không có tư cách dự thi, cho dù tiến vào đại trận thì cũng sẽ bị ném ra ngoài vì không tìm được vị trí của mình.

Sau khi tiến vào, Hạ Nhân lập tức tìm được vị trí của mình.

Nhìn qua, trong đại trận có khoảng hai ba vạn chỗ ngồi được sắp xếp ngay ngắn.

Trên mỗi chỗ ngồi đều có một tấm bia đá!

Mỗi tấm bia đá lại được nối liền với những phù văn trận pháp.

Cuộc thi còn chưa bắt đầu, Hạ Nhân cũng không biết phải kiểm tra thế nào, bèn thả thần niệm ra quan sát xung quanh.

Trong đại trận tổng cộng được chia thành ba khu vực.

Khu vực thi của Thần Vương cảnh, Thần Tôn cảnh và Thần Quân cảnh được tách riêng.

“Cuộc thi thần niệm, bây giờ bắt đầu...” Trong hư không của trận pháp lại truyền đến giọng nói trống rỗng kia.

Hạ Nhân thầm kêu: Khá lắm, ở đây đến một người chủ trì cũng không có.

Hơn nữa, tuy thẻ số ở đây tương ứng với từng cá nhân, mỗi người chỉ có một chỗ ngồi, nhưng lỡ có người thi hộ thì sao?

Cuộc thi này quả thật tùy tiện quá mức.

“Các vị tham gia đại hội, trước mặt các vị có một trận pháp. Hãy áp lòng bàn tay lên trận pháp rồi truyền thần niệm vào. Trận pháp sẽ tự động hiển thị cường độ thần niệm của các vị, đồng thời kịp thời hiển thị thứ hạng!”

“Mỗi người chỉ có ba cơ hội, cuối cùng sẽ tính theo điểm số cao nhất!”

“Bây giờ bắt đầu, tổng thời gian là nửa nén hương!”

“Ong ong ong…” Lập tức có người áp lòng bàn tay lên bia đá của mình để kiểm tra thần niệm.

Hạ Nhân cũng không chờ đợi, lập tức ra tay.

Có điều lần đầu tiên hắn không dùng toàn lực.

Dù sao nếu làm quá mức thì cũng không hay.

Hắn suy nghĩ một lát, dùng bảy phần thần niệm.

Thần niệm mênh mông tràn vào bia đá, khuấy động một luồng ánh sáng rực rỡ.

Sau vài tiếng nhắc nhở, trên bia đá hiện ra điểm số và thứ hạng của hắn.

Hạ Nhân suýt phun máu: Hạng nhất?

Mẹ kiếp, ta mới chỉ dùng bảy phần thần niệm thôi mà!

Đây chính là Thần quốc Vấn Đỉnh, khắp nơi đều là thần đan sư, ai nấy đều tu luyện thần niệm.

Thần niệm bảy phần của ta sao có thể đứng hạng nhất được?

Đúng lúc Hạ Nhân đang đấu trí đấu dũng với không khí, thứ hạng trước mặt hắn lại thay đổi.

Hạ Nhân đầu tiên là kinh ngạc, sau đó chợt hiểu ra: Thì ra là vậy!

Vừa rồi chắc là kết quả kiểm tra của mình được đưa ra khá sớm, những điểm số cao hơn vẫn chưa xuất hiện. Đợi điểm số của người khác lần lượt hiện ra, thứ hạng của lão tử mới cố định lại.

Cuối cùng, thành tích của Hạ Nhân cũng dừng lại.

Khoan nói đến chuyện hắn chỉ dùng bảy phần thần niệm, riêng thành tích chín mươi ba phẩy bảy tư điểm đã khiến thứ hạng của hắn rơi xuống hơn một trăm.

Có thể thấy cường độ thần niệm của những người ở Thánh Đan Thành mạnh hơn hẳn người ở những nơi khác.

Hạng hơn một trăm cũng không có thành tích được tính!

Hạ Nhân hít sâu một hơi: Mấu chốt là phải tăng thêm bao nhiêu đây?

Hơn chín mươi ba điểm mà đã xếp gần hạng hai trăm!

Nếu tăng quá ít thì còn không vào được một trăm hạng đầu.

Nếu tăng quá nhiều, biết đâu lại xông thẳng lên hạng nhất.

Hạ Nhân hoàn toàn không thể nắm rõ quy luật tương ứng giữa điểm số và thứ hạng.

Bởi vì từ chín mươi ba điểm đến một trăm điểm đã có hơn một trăm người.

Hắn không cách nào kiểm soát thứ hạng của mình nữa.

Hạ Nhân cau mày.

Mấu chốt là hắn không biết những người nằm trong mười hạng đầu có bao nhiêu điểm.